

SENTÈNCIA 07-96 DE 3 D'ABRIL DE 1996

Lesions per imprudència.- Error en l'apreciació de la prova.- Infracció d'una norma penal substantiva.- Despeses processals.

Ponent: M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que el M.I. Tribunal de Corts va dictar sentència en data 20-9-95 en la causa núm. 181-1/94 , amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar "i condemnem a l'acusada Núria F.N. com a "responsable penalment en el concepte d'autora d'un delictes "major de lesions per imprudència, sense la concurrència de "circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, "a les penes de QUINZE DIES DE PRESÓ CONDICIONAL I MULTA DE "VINT-I-CINC MIL PESSETES (25.000.-pts), així com també al "pagament de les despeses processals causades. Com a "responsables civils solidaris condemnem a la acusada i a "la Companyia d'Assegurances Riba a abonar a José Jaime "N.P. la quantitat de 32.500.- pts i la quantitat "que en execució de Sentència es fixi en el concepte "d'indemnització per lesions, seqüeles i altres perjudicis "acreditats. Condemnem tanmateix a ambdós responsables "civils solidaris a constituir una provisió de fons de "1.000.000.- pts. a favor de José Jaime N., a compte de "la total indemnització que en el seu dia hagi de "percebre".

II.-RESULTANT: Que contra l'esmentada Sentència es va interposar recurs de suplicació per Núria F.N. i per la Companyia d'Assegurances SCHWEIZ, al·legant com a motius de suplicació: 1)error en l'apreciació de la prova i 2) infracció d'una norma penal substantiva, en particular l'article 77 del Codi Penal, per la seva indeguda aplicació, motius ambdós inclosos entre les causes legals que permeten suplicar contra una Sentència del M. Iltre. Tribunal de Corts segons el Decret regulador del recurs.

III RESULTANT: que admès el recurs i emplaçades les parts van comparèixer davant aquest Tribunal Superior les

parts, recurrent i recorregut; així com el Ministeri Fiscal, assenyalant-se dia per a la celebració de la vista del recurs, en quina sessió informaren en recolzament dels seus respectius punts de vista, quedant el recurs vist per Sentència.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: Que el recurrent fonamenta la seva impugnació contra la Sentència en dos motius, dels quals el primer consistiria en "error en l'apreciació de la prova" i en el seu desenvolupament el recurrent al·lega que la Sentència afirma que l'accident es va produir "quan el Sr. N.P. creuava la calçada" entenent el recurrent que aquesta descripció dels fets no és correcta, ja que l'accident es va produir quan el Sr. N. "es disposava a creuar" la calçada, matisació que considera decisiva, sostenint que l'impacte de l'automòbil contra el vianant lesionat es va produir quan aquest va introduir un peu a la calçada sense adonar-se de l'arribada del vehicle. La producció de l'accident no quan el vianant "estava creuant" la calçada sinó quan "volia creuar-la" la recolza el recurrent a diferents manifestacions i a dades que entén que consten a l'atestat i a les actuacions, tals com l'absència de frenada, la situació del punt de col·lisió al costat de la voravia, o la localització de les lesions del vianant, derivant el recurrent de tals consideracions la conclusió que en la producció de l'accident va participar també el propi lesionat en un grau que considera del 50% a efectes del repartiment de les indemnitzacions civils corresponents entre processat i víctima.

II.-CONSIDERANT: que l'al·legat error provatori va ser contestat pel Ministeri Fiscal, recordant que aquesta al·legació, ja exposada en el judici, fou degudament analitzada i valorada per la Sentència recorreguda en establir "la conducció negligent i antireglamentària de no cedir el pas al vianant que feia ús del pas reglamentari", d'acord amb l'article 49.3 del Codi de la circulació, sense que resulti d'aplicació l'article 55 de l'esmentat Codi, que únicament contempla el creuament de la calçada fora dels passos de vianants (que no és el cas d'autes). Argumenta el Ministeri Fiscal que quan existeixen vianants que "creuen", "estant travessant" o "pretenen travessar" la calçada, el conductor del vehicle "ha de cedir el pas" i, sí és precís, aturar-se per permetre el pas dels vianants, concloent el Ministeri Fiscal demanant la confirmació de la

Sentència. Per la seva part la representació del recorregut impugna el recurs oposant a les al·legacions els fets provats recollits a la Sentència, així com les pròpies manifestacions de la recurrent a la sessió del judici, juntament amb el que resulta de l'àlbum fotogràfic, del qual conjunt de dades es dedueix que la processada conduïa el seu vehicle imprudentment a l'ocasió de l'atropellament.

III.-CONSIDERANT: Que el primer motiu, fonamentat en el suposat error provatori de la Sentència, no pot ser acollit, havent-hi prou per això amb els encertats raonaments de la Sentència (Considerant 1er). La conductora acusada (amb diversos antecedents de sancions per infraccions de tràfic, entre elles varies multes per excés de velocitat (f.8), segons ella mateixa va reconèixer al judici, f. 98 vto) en apropar-se al "pas per a vianants" on es trobava el lesionat José Jaime N.P., bé "creuant", o bé "intentant creuar", tenia l'específic "deure de cura" de reduir la seva velocitat i fins i tot parar el seu vehicle per "donar pas als vianants" que poguessin voler creuar. D'haver conduït a la velocitat prudent i d'haver observat aquell deure d'advertència i de previsió (en la infracció del qual radica la imprudència punible segons l'explicació normativa de la culpa) és segur que l'accident no s'hagués produït o, almenys, no hauria tingut les conseqüències que van seguir a l'atropellament d'autes, que va causar al vianant atropellat lesions que van tardar a curar més de 90 dies i que en el moment de la Sentència continuaven sense consolidar-se.

IV.-CONSIDERANT: Que per tot el raonat en l'anterior Considerant no pot acceptar-se l'opinió de la recurrent sostenint que en la causació de l'accident va tenir intervenció negligent el vianant en "creuar sense mirar", sense adonar-se que s'apropava l'automòbil, pel qual les responsabilitats civils haurien de distribuir-se entre les dues parts a raó d'un 50% per a cada una, ja que el vianant, situat enfront del pas especialment senyalitzat per a que els vianants puguin creuar el carrer, no només té preferència (art.49,3b del Codi de la Circulació), sinó que té dret a confiar que els automobilistes que s'apropen a aquell pas, si hi ha vianants creuant o intentant creuar, es deturaran per a permetre aquell pas o almenys reduiran la seva velocitat fins els límits que exigeixi la conducció prudent per a impedir atropellaments com el d'autes que, evidentment, s'hagués evitat si la conductora deturés el seu vehicle en arribar al pas de vianants o reduís la

velocitat de la seva marxa tot el necessari per a deturar-se si el creuament del vianant li obliga a fer-ho.

V.-CONSIDERANT: Que, igualment ha de ser desestimat el segon motiu de suplicació, consistent en una suposada infracció d'un precepte penal substantiu, ja que donats els fets provats de la Sentència, que continuen incolumnes, no pot sostenir-se que la Sentència infringeixi cap precepte penal, que en tot cas no ho seria l'article 55 del Codi de la Circulació el qual, cas que resultés aplicable, no és un "precepte penal substantiu" sinó una norma reglamentària reguladora de la circulació de vehicles a motor.

VI.-CONSIDERANT: Que al procedir desestimar els dos motius de recurs i confirmar la Sentència recorreguda procedeix imposar als recurrents el pagament de les despeses processals causades en aquest recurs.

Vistes la Constitució, el Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, així com els Usos i Costums i d'altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1- Desestimem el recurs de suplicació interposat en la causa i Rotlle que al començament s'ha fet referència per Núria F.N. i per la Companyia d'Assegurances SCHWEIZ.

2- Confirmem la Sentència recorreguda de data 20-9-95, dictada pel M. Iltre. Tribunal de Corts en la causa 181-1/94.

3- Imposem als recurrents les despeses causades pel recurs de suplicació.

5- Acordem que la causa sigui retornada al Tribunal de procedència, amb certificació de la present resolució, pel seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra Sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.